

Книга Даниїла - Номер вісімдесят чотири

Розкриття чотирьох поколінь лаодикійського адвентизму: подорож крізь біблійний паралелізм і пророче випробування

Jeff Pippenger

2024-02-17

Істина утверджується на підставі свідчення двох або трьох, а застосування чотирьох мерзот із восьмого розділу Єзекіїля як чотирьох поколінь лаодикійського адвентизму має кілька свідків. У попередніх статтях було встановлено, що сім церков із другого і третього розділів Об'явлення не лише представляли історію сучасного Ізраїлю від часів апостолів аж до кінця світу, але також представляли історію давнього Ізраїлю від часів Мойсея аж до часів Христа.

Ефеська церква уособлювала як ранню християнську церкву, так і стародавній Ізраїль від Мойсея аж до часу Суддів. Смирнська церква уособлювала період переслідувань від часів учнів аж до римського імператора Константина, а також період Суддів, коли кожен робив, що було правильним у власних очах. Пергамська церква уособлювала період компромісу від Константина аж до папства у 538 році, а також період, коли стародавній Ізраїль відкинув Бога і вибрав собі царя, постійно йдучи на компроміси з язичницькими царствами, що його оточували. Четверта, Тіятирська церква, представлена Єзавеллю, — це період папського правління від 538 року до 1798 року, а також сімдесятирічний полон стародавнього Ізраїлю у Вавилоні.

Ті чотири церкви також представляють чотири покоління адвентизму й свідчать про застосування чотирьох мерзот Єзекіїля до цих чотирьох поколінь. Бунт 1863 року був представлений першим поколінням стародавнього Ізраїлю, як це проілюстровано бунтом із золотим тельцем Аарона. Перше покоління включає настанову, дану Ефеській церкві, яка вказує на те, що Божий народ залишив свою першу любов і повинен був покаятися та повернутися до своєї першої любові. У 1863 році перша любов, представлена дорогоцінностями Вільяма Міллера (основоположними істинами, особливо «сім разів»), була відкладена набік, і Божому народові було дано настанову повернутися.

Однак маю проти тебе дещо, бо ти залишив свою першу любов. Отже, згадай, звідки ти впав, і покайся, і роби перші діла; а інакше скоро прийду до тебе й зрушу твій світильник із його місця, якщо не покаєшся. Об'явлення 2:4, 5.

Міллеріти боролися з відступницьким протестантизмом, який Єремія називав «зборищем глузівників», і терпляче чекали, доки прийде видіння, бо коли воно прийде, то не збреше. «Зборище глузівників» було представлено старим пророком, який збрехав пророкові з Юди, що виголосив осуд на фальшиве поклоніння Єровоама.

Я знаю твої діла, і твою працю, і твоє терпіння, і що ти не можеш терпіти злих; і випробував тих, які кажуть, що вони апостоли, а ними не є, і знайшов їх брехунами; і ти

перетерпів, і маєш терпіння, і заради мого імені трудився, і не знемігся. Об'явлення 2:2, 3.

Друга церква — Смирна — представляла період переслідувань у ранній християнській церкві, у якому були як справжні мученики, так і ті, хто накликав переслідування на себе з мотивів, далеких від святості. Вона також символізувала час Суддів, коли кожен у давньому Ізраїлі робив те, що здавалося правильним у власних очах. Покоління бунту, що почалося 1888 року, ознаменувало період переслідування проти Духа пророцтва, обраних вісників часу та Святого Духа. Воно започаткувало період, коли старійшини лаодикійського адвентизму вирішили робити все, що здавалося правильним у їхніх власних очах, про що свідчать такі діячі, як Келлогг, Прескотт і Даніеллс.

Небагато вірних у той час мали вести смертельну духовну боротьбу з групою, що називала себе юдеями, але ними не була. Попри займані керівні посади, вони належали до синагоги сатани, про що свідчила Сестра Вайт, зазначаючи, що деяких спрямовували «ангели, вигнані з неба». Вони вважали себе мудрими, але були нерозумними. На мудрих у той період не було осуду, натомість їх заохочували бути вірними до смерті. 1915 року останніми словами, сказаними Сестрою Вайт, були: «Я знаю, в кого я увірнула», бо вона залишалася вірною до смерті.

Знаю твої діла, і скорботу, і вбогість твою (але ти багатий), і знаю хулу тих, що кажуть, ніби вони юдеї, але не є ними, а є синагогою сатани. Не бійся нічого з того, що маєш страждати: ось диявол кине деяких із вас до в'язниці, щоб ви були випробувані; і матимете скорботу десять днів: будь вірним до смерті, і Я дам тобі вінець життя. Об'явлення 2:9, 10.

Церква Пергама уособлювала компроміс між істиною та оманою, між язичництвом і християнством — за часів імператора Константина, а також компроміс давнього Ізраїлю, що стався під час доби царів. Вона являла собою суміш істини й омани, яка може породити лише омани. Її представляла Біблійна конференція 1919 року, на якій було ініційовано видання книги «Вчення Христа» з метою створити адвентистське послання, що тісніше відповідало фальшивому євангелію відступницького протестантизму. Саме в третьому поколінні адвентизму відбулися великі компроміси щодо істини.

Саме в тому поколінні, починаючи з 1919 року, церква пішла на компроміс, який призвів до появи Церковного посібника. Саме в тому поколінні, починаючи з 1919 року, церква пішла на компроміс, який вимагав акредитації як у медичних, так і в богословських навчальних закладах. Саме в тому поколінні було ініційовано перехід до сучасних Біблій католицького зразка. Саме в тому періоді історії проявилася готовність керівництва встановлювати відносини з режимами, які були відверто антихристиянськими.

Ця практика зародилася під час Громадянської війни у США, коли лаодикійське керівництво встановило юридичні відносини з урядом Сполучених Штатів, щоб забезпечити кращі умови для молодих чоловіків у церкві, яких мали призвати до найсмертоноснішої війни в історії Америки; її було повторено на початку Першої світової війни, коли

президент Генеральної конференції А. Г. Даніелс взаємодіяв з німецьким урядом, давши згоду на те, щоб Німеччина призивала й примушувала молодих чоловіків служити в армії, носити зброю та не дотримуватися суботи. Ця дія Даніелса спричинила розкол, що породив різні відгалуження реформаційного руху адвентистів сьомого дня, які існують і донині.

Цей компроміс продовжився з нацистською Німеччиною Гітлера, а згодом — з народами, що утворювали Радянський Союз, і досі підтримується в таких режимах, як китайський. Компроміс третього покоління щодо державного управління був уособлений у компромісі, на який пішли стародавні царі Ізраїлю та Костянтин, як це символізовано в церкві в Пергамі. Той період також означав компроміс церковного управління з фальшивою «євангелією миру та безпеки», представленою у «Вченні Христа» Прескотта.

Я знаю твої діла і де ти перебуваєш, де престол Сатани; і твердо тримаєшся мого імені та не відрікся віри моєї навіть у ті дні, коли Антипа, мій вірний мученик, був убитий серед вас, де живе Сатана. Але маю проти тебе дещо, бо маєш там тих, що тримаються вчення Валаама, який навчав Валака поставити камінь спотикання перед синами Ізраїля, щоб їли ідоложертовне та чинили блуд. Об'явлення 2:13, 14.

Блуд позначає діяльність Генеральної Конференції, яка, під приводом підтримання необхідних робочих взаємин із корумпованими урядами, ставала в один ряд із такими державами, як нацистська Німеччина та Радянський Союз, водночас ігноруючи вірних у тих країнах, що зазнавали переслідувань від різних режимів, з якими вона співпрацювала. Ідоложертовне символізувало фальшиву методологію відступницького протестантизму та католицизму, яка тоді була міцно утверджена в університетах лаодикійського адвентизму, що погодилися керуватися настановами відступницьких методологій як у релігії, так і у сфері здоров'я.

Ісус зобразив кінець третього покоління так само, як і його початок, адже Він позначив прихід четвертого покоління публікацією книги «Питання щодо доктрини», виданої 1957 року, яка повністю відкинула основну відмінність у питанні спасіння, що існує між істиною та хибними ідеями відступницького протестантизму й католицизму. У книзі, звісно, є кілька помилкових учень, але по суті вона навчає, що неможливо вести переможне життя в Христі, доки людина не буде чудесно змінена під час Другого Пришестя. Ця книга позначила початок покоління, у якому двадцять п'ять старійшин мали вклонитися сонцю. Необхідні політичні та релігійні чинники, щоб Лаодикійська адвентистська церква могла прийняти шанування неділі, коли невдовзі буде запроваджено недільний закон, вже з'явилися.

Четверта мерзота у Єзекіїля має місце тоді, коли в дев'ятому розділі невелика кількість вірних одержує печатку на своїх чолах, безпосередньо перед тим, як ангели-руйнівники розпочнуть свою працю. Видіння починається у першому вірші восьмого розділу, п'ятого дня шостого місяця шостого року. Воно починається за день до звершення суду над тими, хто вклоняється сонцю, що є знаком папської влади, а число його імені — «666».

Праця запечатування ста сорока чотирьох тисяч розпочалася 11 вересня 2001 року з нападу на звіра із землі, здійсненого третім лихом ісламу. Той напад розгнівав народи й

ознаменував прихід пізнього дощу. Але пізній дощ був би визнаний лише тими, кого було повернуто до основ адвентизму, щоб вони побачили, що три лиха ісламу є основоположною істиною. У той час ті, кого повернули до стародавніх стежок, які Єремія називає «спокоем» (тобто пізнім дощем), або стали б сторожами, що сурмлять у сурму третього лиха, або були б тими, хто відмовився прислухатися до звуку сурми і тим самим відмовився йти старими стежками.

Потім вони були випробувані гріхом бунту їхнього батька 1863 року. У той самий час надійшла вістка про праведність Христа, тобто «виправдання вірою в істині». Це була Лаодикійська вістка Джонса і Ваггонера, і це було послання Єзекіїля до мертвих сухих кісток, яке прийшло з «чотирьох вітрів», які є символом ісламу третього горя («розгніваний кінь», що прагне вирватися на волю). Ті кілька вірних були потім випробувані гріхом бунту їхнього батька 1888 року, коли могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов, коли великі будівлі міста Нью-Йорка було повалено, і сповнилися Об'явлення, розділ вісімнадцятий, вірші з першого по третій.

Тоді їх випробували розпізнаванням вістки пізнього дощу. Чи був пізній дощ проявом Божої сили, як у минулі віки, чи прояви Божої сили були лише в минулому? Потім небагатьох вірних випробували бунтом батькового повстання 1919 року. Те, як небагато вірних пройдуть через ці три випробування, визначить, чи отримають вони печатку Божу на своїх чолах, чи опиняться, вклоняючись сонцю, разом із двадцятьма п'ятьма старійшинами лаодикійського адвентизму.

Усі бунти чотирьох поколінь лаодикійського адвентизму знаходять свій відповідник у подіях 11 вересня 2001 року. Ця дата, яку Ісаїя назвав «днем східного вітру», позначає початок часу запечатування ста сорока чотирьох тисяч, а час запечатування — це період часу. Кінець періоду було проілюстровано початком, адже Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком. У завершальних етапах процесу запечатування випробування, що були представлені на початку періоду, знову повторюються.

11 вересня 2001 року прийшли випробування, які не витримали як відступники лаодикійського адвентизму (як це представлено чотирма мерзотами з книги Єзекіїля), так і перші чотири церкви з другого і третього розділів книги Об'явлення, що ознаменувало початок процесу випробування, який веде або до знаку звіра, або до Божої печатки, для тих, хто називають себе адвентистами сьомого дня.

Керівництво лаодикійського адвентизму опинилося зв'язаним узами власних обманів, і для них практично неможливо «розпізнати» повторення прояву Божої сили, як це було представлено в попередніх реформаторських рухах, включно з реформаторським рухом, що привів до виникнення адвентизму. Давні мужі розсіяли й прикрили вчення, які символізують коштовності Міллера, підробними монетами та коштовностями. Скриньку Біблії короля Якова віднесли до доби архаїчної мови і її замінили сучасними перекладами Біблії, викладеними термінологією людини гріха.

Навіть якби хтось із стародавніх мужів був готовий допустити можливість, що звістка пізнього дощу не є звісткою миру й безпеки, їм було б практично неможливо усвідомити, що прояви Божої сили в минулих священних історіях — це саме те, що конкретно ідентифікує запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Ще важче для них усвідомити, що священні історії, які найпряміше ідентифікують запечатання ста сорока чотирьох тисяч, — це священні історії, які виконують третій розділ книги Малахії, бо третій розділ Малахії стверджує, що завжди є вісник, який готує шлях для раптової появи Посланця Заповіту. Того вісника представляв пророк Ілля, який сміливо проголосив, що у його часи не буде дощу, хіба що він прийде через його служіння.

Сімдесят старійшин Єзекіїля вважали б сміховинним погодитися з тим, що їхня претензія бути храмом Господнім була безпідставною і насправді являла собою претензію народу, якого Бог обминав, так само як виноградник було віддано тим, хто приносить плоди, гідні виноградника. Звістка третього «Горе», посланець, який готує шлях, пісня про виноградник — усе це свідчить проти традицій і звичаїв, на які вони поклали своє уповання, і становить майже непереборну перешкоду для розпізнання пізнього дощу.

Завершення запечатлення ста сорока чотирьох тисяч виявляє ті самі випробування для тих, хто стверджували, що "визнають" роль ісламу третього горя. "Примноження знання", яке започаткувало рух міллеритів, розпочалося наприкінці "семи часів" у 1798 році.

"Примноження знання", яке започаткувало рух ста сорока чотирьох тисяч, розпочалося наприкінці символічних "семи часів" (сто двадцять шість років) у 1989 році. За ті сто двадцять шість років наростаючого відступництва лаодикійський адвентизм досяг свого четвертого й останнього покоління.

Саме на третє та четверте покоління припадає те, що нація або народ вичерпує свою міру випробувального часу, і цей час уже настав. «Примноження знання» з книги Даниїла, яке символізує ріка Хіддекел, — це також те знання, що примножується, коли Одкровення Ісуса Христа розкривається безпосередньо перед тим, як закрийється час випробування.

Ми розглянемо останні три розділи книги Даниїла у наступній статті.

Швидко наближаються дні, коли настане велика розгубленість і замішання. Сатана, зодягнений в ангельські шати, зведе, якщо можливо, і самих обраних. Буде багато богів і багато панів. Віяти буде всякий вітер науки. Ті, хто віддавали найвищу шану «лжеіменній науці», тоді не будуть провідниками. Ті, хто поклалися на інтелект, геній чи талант, тоді не стоятимуть на чолі загалу. Вони не йшли в ногу зі світлом. Тим, хто показав себе невірними, тоді не довірять стадо. В останній урочистій праці братимуть участь лише небагато великих людей. Вони самодостатні, незалежні від Бога, і Він не може їх використати. Господь має вірних слуг, які в час потрясіння, у час випробування, стануть явними. Є дорогоцінні люди, нині приховані, які не схилили коліна перед Ваалом. Вони не мали того світла, яке зосередженим полум'ям сяяло на вас. Та, можливо, під грубою й непривабливою зовнішністю відкриється чисте сяйво справжнього християнського характеру. Удень ми дивимося в небо, але не бачимо зірок. Вони там, закріплені на небозводі, але око не може їх розрізнити. Уночі ми споглядаємо

їхне справжнє саяво. Свідчення, том 5, 80, 81.